

Arrest

nr. 86 672 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Urus-Martan in Tsjetsjenië.

U verklaart dat u op 28 augustus 2011 een telefoontje kreeg van uw vriend, M.D. (...). Hij vroeg u of u mee wilde gaan naar het paradijs en of u plannen had in de toekomst. U begreep niet waar M. (...) het over had en ging niet in op zijn vragen. Na enkele minuten haakten jullie in.

Op 30 augustus 2011 was u 's nachts thuis naar de televisie aan het kijken toen vier mannen in militair uniform uw huis binnenvielen en u meenamen. U werd ondervraagd over M.D. (...) en u werd ervan verdacht dat u iets te maken had met de aanslag die M.D. (...) op 30 augustus 2011 pleegde in Grozny. Tijdens uw aanhouding werd u geslagen waardoor een ader in uw buik scheurde en u naar het ziekenhuis moest.

Op 6 september 2011 werd u vrijgelaten en brachten uw vader en uw buurman L.A. (...) u naar het Centrale Ziekenhuis van Urus-Martan.

Toen u nog in het ziekenhuis verbleef, werd op 12 september 2011 een oproeping van de politie op uw naam ontvangen. Hoewel uw behandeling twintig dagen moest duren, nam uw vader u mee uit het ziekenhuis en bracht u naar uw tante, Z.S. (...). U werd er verder verzorgd door de buurvrouw van uw tante, die verpleegster is. Op 19 september 2011 kwam een tweede oproepingsbrief aan. L.A. (...) gaf u de raad om onder te duiken.

Op 23 september 2011 bent u uit Tsjetsjenië vertrokken en op 27 september 2011 bent u in België aangekomen.

Nog dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: kopie van uw Russisch paspoort dd. 28 november 2006; geboorteakte dd. 28 juli 1992; referentie van college van Urus-Martan dd. 12 november 2011; bokserpaspoort dd. 20 februari 2006; diploma middelbaar onderwijs dd. 26 juni 2008; studentenkaart dd. 2008 – 2009; convocatie dd. 9 september 2011; convocatie dd. 16 september 2011; convocatie dd. 21 oktober 2011; medisch attest Urus-Martan dd. 12 september 2011; medisch attest AZ Oudenaarde dd. 18 oktober 2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat M.D. (...), een vriend van u, op 30 augustus 2011 een terroristische aanslag had gepleegd in Grozny. Omdat M. (...) u twee dagen voor deze aanslag heeft opgebeld, wordt u beschuldigd van medeplichtigheid aan deze aanslag.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen.

Zo verklaart u dat u deel uitmaakte van een vriendengroep waar M. (...) ook bij was. U zag elkaar vaak na de sporttraining, woonde niet ver van elkaar en u was even goede vrienden met M. (...) als de anderen van de groep. Twee dagen voor M. (...) de aanslag in Grozny pleegde, belde hij u op met de vraag of u naar het paradijs wilde gaan. U weet echter niet waarom hij precies naar u belde en of M. (...) nog naar andere vrienden heeft gebeld voor de aanslag (CGVS 24/11/11 p. 18).

U verklaart dat u daar geen aandacht aan had besteed en dat u geen tijd had om dat aan uw vrienden te vertellen (CGVS 31/01/12 p. 7). Ook weet u niet of er nog iemand van uw vriendengroep werd gearresteerd of ondervraagd naar aanleiding van de aanslag in Grozny op 30 augustus 2011 (CGVS 31/01/11 p. 6-8).

U verklaart dat u geen contact meer hebt opgenomen met de andere jongeren van de groep, omdat u dat niet nodig vond (CGVS 31/01/12 p. 5).

U hebt hen niet gecontacteerd toen u nog in Tsjetsjenië was, en ook niet toen u al in België was aangekomen (CGVS 24/11/11 p. 21; CGVS 31/01/12 p. 5). U verklaart dit door uit te leggen dat u niet wist hoe u met uw vrienden contact zou moeten opnemen vanuit België, er werd u namelijk gevraagd om niet meer naar huis te bellen en u hebt thuis geen internetverbinding (CGVS 31/01/12 p. 6-8).

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen niet.

Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om zich te informeren over de situatie van de problemen en de evolutie ervan na het vertrek uit het land herkomst. Daarom moet u nog niet noodzakelijk naar uw huis bellen, maar kan u via de talloze verschillende communicatiemiddelen die er tegenwoordig bestaan contact proberen op te nemen met uw vrienden om te weten te komen of zij ook problemen hebben gehad met de autoriteiten.

Het feit dat u dit nalaat te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ook uw kennis over de aanslag van 30 augustus 2001 zelf is zeer beperkt.

U kan enkel vertellen dat dit in Grozny naast het parlement plaatsvond, dat er 9 doden en enkele gewonden waren en dat er nog een tweede man bij M. (...) was die u niet kent (CGVS 24/11/11 p. 6, 13; CGVS 31/01/12 p. 12, 13).

Het is opvallend dat u hier slechts zo een beperkte kennis van hebt, zeker aangezien u verklaarde dat deze aanslag door een goede vriend van u werd gepleegd en dat u wordt beschuldigd van medeplichtigheid aan deze aanslag. Gezien dit de kern van uw asielrelaas betreft en gezien het belang van deze gebeurtenis kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van details met betrekking tot deze gebeurtenis of dat u toch op zijn minst een poging hebt gedaan om meer hierover te weten te komen. Dit hebt u echter nagelaten.

Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen wordt dus ernstig aangetast.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw vrijlating op 6 september 2011.

Tijdens uw interview op 24 november 2011 verklaarde u namelijk dat u werd vrijgekocht (CGVS 24/11/11 p. 9, 13). Tijdens uw tweede interview op 31 januari 2012 verklaart u echter dat u niet weet of er geld werd betaald voor uw vrijlating (CGVS 31/01/12 p. 16).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich misschien vergist had en dat u gewoon bedoelde "vrij krijgen" (CGVS 31/01/12 p. 16). Aangezien u op 24 november 2011 echter tot tweemaal toe verklaarde dat u werd vrijgekocht, kan deze uitleg niet als afdoende worden beschouwd. Deze inconsistentie holt uw geloofwaardigheid verder uit. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ten allen tijde eenduidige en gelijklopende verklaringen aflegt betreffende de feiten en gebeurtenissen van zijn asielrelaas. In casu bent u daar niet in geslaagd.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat u de Belgische asielinstanties geen authentieke en overtuigende bewijzen kan voorleggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht uit de Russische Federatie vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

U legde weliswaar drie convocaties voor van respectievelijk 9 september 2011, 16 september 2011 en 21 oktober 2011, waarmee u uw bewering wil staven als zou u nog steeds door de autoriteiten vervolgd worden.

Deze convocaties zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Er kan namelijk op geen enkele manier worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch wat de omstandigheden voor deze oproeping waren. Telkens wordt vermeld dat u wordt opgeroepen als verdachte, maar nergens wordt vermeld in welke zaak of welk onderzoek u wordt opgeroepen.

Bijgevolg kan met deze convocaties niet worden bevestigd dat u daadwerkelijk wordt vervolgd omwille van de door u verklaarde redenen.

Bovendien vertonen de convocaties een vormelijk gebrek. Er staat namelijk nergens een adres vermeld van de plaats waar u zich precies moet aanmelden als verdachte. Enkel wordt vermeld dat u bij Dhr. A. (...) A.M. moet zijn in bureel nummer 7 bij de MVD van het district Urus-Martan. Dit is opmerkelijk aangezien correcte en vormelijke modaliteiten normaliter kunnen verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties.

Hierdoor heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van de stukken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, waardoor deze voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval kunnen herstellen.

Op het medisch attest van het ziekenhuis van Urus-Martan wordt vermeld dat u verschillende letsels hebt opgelopen, onder andere aan het gezicht en de romp, doordat u, volgens uw eigen verklaringen in het ziekenhuis, door onbekende mensen in camouflage-uniform werd geslagen. Dit is echter niet afdoende om de bovenstaande conclusies te wijzigen.

Uit het medisch attest kan namelijk niet op een objectieve manier worden afgeleid wat de werkelijke oorzaak is van uw opgelopen letsels. Uw verklaringen over uw problemen als gevolg van een vermeende betrokkenheid bij een terroristische aanslag werden eerder al als ongeloofwaardig

beschouwd, waardoor de louter persoonlijke verklaring in het ziekenhuis van Urus-Martan dat u door onbekenden werd geslagen, deze beoordeling dus niet kan wijzigen.

Het medisch attest van AZ Oudenaarde dat op 25 november 2011 door u werd opgestuurd, vermeldt enkel dat u maaglast en pijn in de slokdarm hebt, maar ook dit bevestigt geenszins uw verklaarde vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten als gevolg van uw eventuele betrokkenheid bij een terroristische aanslag in Grozny op 30 augustus 2011.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw geboorteakte, de kopie van uw binnenlands paspoort, een referentie van het college van Urus-Martan, uw diploma van het middelbaar en uw studentenkaart bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Uw bokserpaspoort verwijst enkel naar uw sportactiviteiten en houdt geen verband met uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actief evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de procedureregels van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd en de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een stereotiepe motivering, tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht maar daarentegen actief op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet correct is dat geen onderzoek werd verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd; in casu verwees verzoeker naar een zeker M.D. en naar een militaire actie van 30 augustus 2011.

Verzoeker vraagt zich dan ook af wat het nut is van het vragen naar feiten en namen als deze niet worden onderzocht en louter worden aangewend om een reeds op voorhand negatieve beslissing te motiveren op basis van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden.

Verzoeker meent dat het geen alleenstaand feit is dat vluchtelingen uit Rusland door de commissaris-generaal geweigerd worden op basis van beweerde tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden en dat er geen rekening gehouden wordt met zijn traumatische ervaring.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag gesteund is de verbondenheid met M.D. en de aanslag in Grozny op 30 augustus 2011.

Verzoeker stelt dat wat betreft de vriendengroep, hij verklaarde dat hij op een bepaald ogenblik toetrad tot de vriendengroep van M.D., dus niet dat ze een gemeenschappelijke vriendengroep hadden. Aangezien deze vriendengroep in de eerste plaats vrienden waren van M.D. is het volgens verzoeker niet verwonderlijk dat hij niet alle vrienden bij naam en toenaam kent.

Verzoeker merkt op dat, wat betreft de aanslag van 30 augustus 2011 in Grozny, het inderdaad zo is dat hij daar niet veel over vertellen kon aangezien hij niet heeft meegewerkt aan deze aanslag.

Verzoeker stelt dat wat betreft zijn vrijlating, in de beslissing een tegenstrijdigheid wordt weerhouden dewelke er in feite geen is. Deze "tegenstrijdigheid" is volgens verzoeker alleen te wijten aan het feit dat het voor hem moeilijk was om de tolk op het Commissariaat-generaal te begrijpen terwijl het ook voor deze laatste blijkbaar moeilijk was om de gezegden van verzoeker correct weer te geven. Verzoeker wijst er op dat hierover door zijn advocaat een opmerking werd gemaakt tijdens het verhoor.

Verzoeker stelt dat (zie verzoekschrift, p. 6) *"Betreffende de voorgelegde stukken is het duidelijk dat deze het asielrelaas van verzoeker ondersteunen, en deze kunnen nu niet zomaar aan de kant geschoven worden omdat zij geen sluitend bewijs zouden zijn. Er dient met de totaliteit van de verklaring en de totaliteit van de stukken rekening gehouden te worden, en de inhoud van de verklaringen en de stukken geldt als correct tot bewijs van het tegendeel."*

Verzoeker voert in dit verband aan dat het tegenbewijs niet gegeven werd.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat het adres van het politiekantoor niet op de oproepingen is vermeld, gaat volgens verzoeker voorbij aan het feit dat er in Urus Martan maar één politiekantoor is, gelegen in het centrum.

Verzoeker wijst er op dat ook het medisch attest zijn verklaringen bevestigt maar dat het zonder diepgaand onderzoek aan de kant geschoven wordt aangezien er expliciet wordt gesteld omtrent de oorzaak van de verwondingen, dat deze volgens verzoeker te wijten zijn aan slagen die hij heeft gekregen van personen in camouflage-uniform.

Verzoeker laat gelden (zie verzoekschrift, p. 6) *"Het is NIET de taak van de arts om niet medische oorzaken te vermelden op een attest met een medische inhoud, waarbij in casu dient vastgesteld dat wanneer dan een medisch attest wordt voorgelegd die wel de oorzaken vermeldt, dan deze niet wordt aanvaard."*

Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal vraagt om bewijsstukken, maar als deze dan met de meeste moeite verzameld zijn, ze genegeerd worden.

Dergelijke handelwijze schendt volgens verzoeker manifest het redelijkheidsbeginsel en de rechten van de verdediging. Verzoeker laat nog gelden dat (zie verzoekschrift, p. 7) *"Er wordt door verwerende partij uitgegaan van een vermoeden van kwade trouw eerder dan een vermoeden van correctheid."*

Verzoeker werpt een schending op van de Europese Richtlijn 2004/83/EG en van het fair-play beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Verzoeker meent dat de situatie in Tsjetsjenië in concreto diende te worden beoordeeld op datum van heden aangezien het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijken zijn.

Verzoeker stelt (zie verzoekschrift, p.8) *"Dat de situatie in plaats van verbeterd, thans opnieuw verslechterd is in Tsjetjenië, en dit bijna zo erg als destijds tijdens de twee oorlogen, reden waarom er ook zoveel mensen de streek ontvluchten en hun hele hebben en houden daar noodgedwongen achterlaten een onzeker leven tegemoet."*

Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt aantoont dat hij persoonlijk wordt gevisieerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Verzoeker verwijst hierbij naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Hij wijst er voorts op dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker laat gelden dat het niet is omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit de Kaukasus die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgving.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie in zijn land van herkomst die gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen en stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzocht worden.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van het zomaar overgaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich niet kan blijven beroepen op informatie die reeds enige tijd oud is, maar de actuele situatie dient te onderzoeken die heel wat slechter is dan diegene die uit de gedateerde informatie van de commissaris-generaal blijkt.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 juncto 13 EVRM.

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië. Verzoeker verwijst naar een internetlink en stelt dat de situatie van jongemannen in de Russische Federatie zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, aldus verzoeker.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een meer algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient zich volgens verzoeker ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de Europese Richtlijn 2004/83/EG alsook van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er op dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd en zijn verwijzing naar een militaire actie van 30 augustus 2011, worden niet aanvaard.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad verwerpt de stelling van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "*Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen*".

De asielzoeker moet de waarheid vertellen en een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift meerdere keren naar de situatie in Tsjetsjenië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en precare situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers stelling dat het geen alleenstaand feit is dat vluchtelingen uit Rusland door de commissaris-generaal geweigerd worden op basis van beweerde tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden, benadrukt de Raad dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat geen rekening gehouden wordt met zijn traumatische ervaring, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht, rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden (zie verzoekschrift p. 5), kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers verwijzing naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie is evenmin dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vooreerst correct vast dat verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernpunten en de evolutie van zijn asielaanvraag.

“Zo verklaart u dat u deel uitmaakte van een vriendengroep waar M. (...) ook bij was. U zag elkaar vaak na de sporttraining, woonde niet ver van elkaar en u was even goede vrienden met M. (...) als de anderen van de groep. Twee dagen voor M. (...) de aanslag in Grozny pleegde, belde hij u op met de vraag of u naar het paradijs wilde gaan. U weet echter niet waarom hij precies naar u belde en of M. (...) nog naar andere vrienden heeft gebeld voor de aanslag (CGVS 24/11/11 p. 18). U verklaart dat u daar geen aandacht aan had besteed en dat u geen tijd had om dat aan uw vrienden te vertellen (CGVS 31/01/12 p. 7). Ook weet u niet of er nog iemand van uw vriendengroep werd gearresteerd of ondervraagd naar aanleiding van de aanslag in Grozny op 30 augustus 2011 (CGVS 31/01/11 p. 6-8). U verklaart dat u geen contact meer hebt opgenomen met de andere jongeren van de groep, omdat u dat niet nodig vond (CGVS 31/01/12 p. 5). U hebt hen niet gecontacteerd toen u nog in Tsjetsjenië was, en ook niet toen u al in België was aangekomen (CGVS 24/11/11 p. 21; CGVS 31/01/12 p. 5). U verklaart dit door uit te leggen dat u niet wist hoe u met uw vrienden contact zou moeten opnemen vanuit België, er werd u namelijk gevraagd om niet meer naar huis te bellen en u hebt thuis geen internetverbinding (CGVS 31/01/12 p. 6-8). Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om zich te informeren over de situatie van de problemen en de evolutie ervan na het vertrek uit het land herkomst. Daarom moet u nog niet noodzakelijk naar uw huis bellen, maar kan u via de talloze verschillende communicatiemiddelen die er tegenwoordig bestaan contact proberen op te nemen met uw vrienden om te weten te komen of zij ook problemen hebben gehad met de autoriteiten. Het feit dat u dit nalaat te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker verklaarde dat hij op een bepaald ogenblik toetrad tot de vriendengroep van M.D., dat deze vriendengroep in de eerste plaats vrienden waren van M.D. en dat het bijgevolg niet verwonderlijk is dat hij deze niet bij naam en toenaam kent, is niet bij machte om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen wel degelijk op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Uit het verhoorverslag van 24 november 2011 (zie p. 19) blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, verklaarde dat hij deel uitmaakte van een vriendengroep waar M. ook bij was, ze elkaar reeds kenden sedert hun jeugdjaren en dat hij even goede vrienden met M. was als de anderen van de groep.

De Raad is bijgevolg van mening dat bovenstaande uitleg van verzoeker blote post-factum verklaringen betreffen, die na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing; deze uitleg wordt niet aanvaard.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gelet op de actueel bestaande communicatiemiddelen, geen contact heeft opgenomen met zijn vrienden om te weten te komen of zij ook problemen hebben gehad met de autoriteiten.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast dat de kennis van verzoeker over de aanslag van 30 augustus 2001 zelf zeer beperkt is; verzoeker kan enkel vertellen dat dit in Grozny naast het parlement plaatsvond, dat er negen doden en enkele gewonden waren en dat er nog een tweede man bij M. was die hij niet kent.

De Raad neemt verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat het inderdaad zo is dat hij daar niet veel over te vertellen heeft, aangezien hij geenszins heeft meegewerkt aan deze aanslag, niet aan daar deze aanslag van 30 augustus 2011 in Grozny toch de kern van verzoekers asielaanvraag uitmaakt.

Inderdaad aangezien verzoeker verklaarde dat deze aanslag door een goede vriend van hem werd gepleegd en dat hij wordt beschuldigd van medeplichtigheid, kan van verzoeker inderdaad minstens verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn van details met betrekking tot deze gebeurtenis of dat hij toch op zijn minst een poging zou hebben gedaan hierover meer te weten te komen.

Verzoeker heeft dit echter nagelaten, wat zich tegen zijn geloofwaardigheid keert.

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker niet aanwezig was bij de aanslag, is niet bij machte zijn onwetendheid te vergoelijken.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing tevens correct vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vrijlating op 6 september 2011:

“Tijdens uw interview op 24 november 2011 verklaarde u namelijk dat u werd vrijgekocht (CGVS 24/11/11 p. 9, 13). Tijdens uw tweede interview op 31 januari 2012 verklaart u echter dat u niet weet of er geld werd betaald voor uw vrijlating (CGVS 31/01/12 p. 16). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich misschien vergist had en dat u gewoon bedoelde “vrij krijgen” (CGVS 31/01/12 p. 16). Aangezien u op 24 november 2011 echter tot tweemaal toe verklaarde dat u werd vrijgekocht, kan deze uitleg niet als afdoende worden beschouwd. Deze inconsistentie holt uw geloofwaardigheid verder uit. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ten allen tijde eenduidige en gelijklopende verklaringen aflegt betreffende de feiten en gebeurtenissen van zijn asielrelaas. In casu bent u daar niet in geslaagd.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat er door de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid wordt weerhouden dewelke er geen is, beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van en het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Dit is echter niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het voor verzoeker moeilijk was om de tolk te begrijpen en het ook voor de tolk moeilijk was om zijn gezegde correct uit te drukken, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

De Raad sluit zich aan bij de commissaris-generaal die in zijn nota van 6 april 2012 dienaangaande opmerkt dat aan verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er dat er hem werd gemeld dat hij eventuele problemen moest melden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan. Wanneer aan verzoeker op het einde van het gehoor werd gevraagd of hij de tolk goed had begrepen, antwoordde hij bevestigend. Ook de advocaat bevestigde op het einde van het gehoor dat, ondanks het feit dat er geen Tsjetsjeense tolken beschikbaar zijn, zij de indruk had dat het wel goed ging tijdens het gesprek. Verzoeker bevestigde dit nogmaals tijdens zijn tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal.

Het is inderdaad niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat verzoekers verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het verhoorverslag zijn opgenomen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van blote beweringen, zoals bijvoorbeeld (zie p. 9) dat de situatie van jongemannen in de Russische Federatie zeer zorgwekkend te noemen is en de Russische overheid niet bereid blijkt om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie in gebreke blijft.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het door hem voorgelegde medisch attest zonder diepgaand onderzoek aan de kant geschoven wordt, wijst de Raad er op dat uit dit attest niet op een objectieve manier kan worden afgeleid wat de werkelijke oorzaak is van de door hem opgelopen letsels. De Raad herhaalt tevens dat, met betrekking tot de drie convocaties, correct werd vastgesteld dat er op geen enkele manier kan worden afgeleid waarom verzoeker werd opgeroepen, noch wat de omstandigheden voor deze oproeping waren. Nergens wordt vermeld in welke zaak of in welk onderzoek verzoeker wordt opgeroepen als verdachte. Bovendien staat er in deze convocaties nergens een adres vermeld van de plaats waar verzoeker zich precies moet aanmelden.

Verzoekers blote bewering in zijn verzoekschrift dat er maar één politiekantoor is in het centrum van Urus Martan, tast bovenstaande vaststellingen niet aan.

De Raad merkt op dat de verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, wat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is in casu.

Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde feiten beroept als voor de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd. De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog van mening te zijn (zie het verzoekschrift, p.7) dat er *“geen enkel onderzoek [werd] verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjenische vluchtelingen”* en dat *“deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden op datum van heden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Tsjetsjenië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, besloot de commissaris-generaal terecht dat *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing (zie het verzoekschrift, p. 8) naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, wordt gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet aangenomen.

Waar verzoeker de ernstige situatie in Tsjetsjenië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wél degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen.

Verzoekers stelling dat er in Tsjetsjenië tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering en dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt gedateerd is, blijft aldus een blote bewering.

Verzoeker voert bijgevolg geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 24 november 2011 en 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor twee verhoren werd opgeroepen, dat hij tijdens de verhoren, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE